

In ne veste, čemu blodim zdaj po mestu, kakor da sem ukradel še ta kos kruha pod pazduho. Čemu blodim? Saj mi ni treba. Sam se povrnem domov, ker me zovejo njive tako milo.“

Ne ugame nihče, kaj se vrši v duši ubogega čolnarja?

„Petričeva, ali ga še ni bilo v tem času semkaj, Toneta?“

Z nogami sta sunila celo skalo.

„Ste iskali njega?“

„Da; tako-le je: kakor da sva se pripeljala v Ljubljano na izprehod in pohajkujeva zdaj gorindol! In doma naj se okoplje in osiplje vse samo! Ne rečem, če bi ne imel posejanih zrn več ko tri pesti!“

Pa se je razkoračil Miha.

„Kajne! še mi delamo, ko nimamo komu zapustiti, pa bi kmet ne sukal kose!“

„Brez skrbi smo!“ se je nasmehnil Gašparon — „le to mi sivi lase, ali bom mogel drevi vse zapiti. Zakaj se jaz nisem oženil — znabiti bi me otroci zdaj redili!“

Gantar se je razsrdil.

„Misliš, da sem jaz tvoje vrste, Gašparon? En dan trpim jaz več, kot si ti v vseh letih.“

„Pa kaj imaš od tega, ha? Miru nikoli, težje živiš kot jaz, in še kozarec si ga ne zaslužiš, če nočeš, da ti hodijo otroci brez hlač.“

„To je res,“ omeni Jurač, „pa ima vsaj kaj svojega.“

„Kaj to! Nazadnje ga oskubijo otroci do nagega. Jaz pa nesem vse s seboj! To je! Pa nihče ne bo rekel: Škoda je bilo Gašparona!“

Strašno so se zakrahali vsi razen Gantarja.

„Vi se norčujete — meni pa doma leti vse na glavo! Fanta pa ni od nikoder! Poglejte, kako je že senca kratka!“

„Še na sina se ne smeš zanašati? Pa zakaj? Pokaj pa se Tinetu dobro godi v Trnovem?“

„Pa ima tudi fante!“

„Kaj vi veste, kako se godi kmetu! Vi se smejete —“

Kaj vi veste! Še pes se drži dobrega gospodarja in maček hiše — mar naj kmet prekolne brazde, ki so popile njegovo kri, in naj se obrne pa gre za solncem?

Naj vstane narod, pa se poslovi od rodnih trat?

(Konec.)

Ruski motiv.

Zložil Josip Lovrenčič.

Na stepo tiho pada mrak,
in tiho teče Don,
na stepi mlad leži kazak,
ob njem stoji vran konj.

In konju mladec govori:
Oj konj, moj zvesti vran,
tvoj gospodar izkrvavi,
a ti pohiti v rodno stran!

Pokloni otcu se najprej,
pokloni majki se potem,
a ljubici, moj vran, povej,
kje jaz, kazak nje, sem:

„Ne vrne se ti mladec več,
poročil je že drugo on.
O, združil ju je ostri meč
in v večni sen zazibal Don!“ —

Bledi mesec vrh neba . . .

Zložil G. Koritnik.

Bledi mesec vrh neba,
v duši žalost in tema —
v dvojbi tavam samujoč
bled in tih skoz zimsko noč.

Vprašal kamen bi sred cest —
sem li komu drag in zvest?
v prazno bi zavpil temò
misel svojo žalostno.

Trd je kamen in molči —
dvojba nova v srcu tli —
to je žalost vseh dvomov:
vsak da sto odgovorov . . .

Vendar vem in vendar znam,
da sem v svoji boli sam —
da nikoli in nikdar
nisem dvomil, kaj velja
moč duha in čar srca!

